

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα υποβάλλονται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ἐπὶ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐπιτροπῆς: Δημοσιεύόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμορῆν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά· Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίγνεται δεκτή.

ΣΥΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ ἐσωτερικόν..... Δρ. 5
Διὰ τὸ ἐξωτερικόν..... φρ. χρυσᾶ 6

Τιμὴ φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον
τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»
καὶ παρὰ τῷ βιβλιοπωλείῳ ΒΙΑΜΠΕΡΓ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ καὶ ΒΟΥΛΗΣ.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην
ἀπὸ 10 — 12. Π. Μ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἰδρύσατε σχολὴν πρακτικὴν διὰ τὰς νέας.—Αἱ ἰππότιδες γυναῖκες (ὑπὸ Μαρίας Δε-Γαρδέλη).—Εἶναι φθονερά ἢ γυνή;—Ὁ σύζυγος—τὰ τέκνα (ὑπὸ Ζαχαρούλας Μ. Λαμνῆς.—Ἡ Ἰνδὴ χίτρα (ὑπὸ Μαρίας Ἀνθίας Ἡλιοπούλου).—Ἀπάντησις εἰς τὸ ἄρθρον εἶναι δυστύχημα νὰ γεννηθῇ τις γυνή (ὑπὸ Μαρίας Γουλιμῆ).—Τὸ παιδίον (ὑπὸ Εἰρήνης Λαχανᾶ).—Συνέδριον Ὑγιεινῆς τῶν παιδῶν (ὑπὸ Ἑλένης Ῥενάν).—Ἐβδομαδιαῖον δελτίον.—Ποικίλα.—Βιβλία καὶ Περιοδικά.—Ἀλληλογραφία.—Συμβουλὴ καὶ Συνταγή.—Ἐπιφυλλίς.

ΙΔΡΥΣΑΤΕ ΣΧΟΛΗΝ ΠΡΑΚΤΙΚΗΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΣ

Γνωστὸν τυγχάνει πόσον ἀναγκαῖα ἀποβαίνει διὰ πᾶσαν γυναῖκα, εἰς οἰαυδήποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκῃ αὐτῇ, ἢ γυνῶσι τῆς κοπτικῆς καὶ ῥαπτικῆς· γνωστὸν ἐπίσης ὅτι περισσότερα δαπανᾷ τις εἰς τὰς ῥαπτρίας ἢ εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ φορέματος· καὶ ὅλα ταῦτα εἴμεθα ἠναγκασμένοι καὶ διὰ τὸν ἀπλούστατον ἔτι ἱματισμὸν ἡμῶν καὶ τῶν τέκνων μας, νὰ καταφεύγωμεν εἰς αὐτάς, ὡς ἐκ τῆς ἐντελοῦς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπειρίας καὶ ἀδαημοσύνης μας περὶ τὴν κοπτικὴν καὶ ῥαπτικὴν.

Ἐν Γενεῦῃ ὡς καὶ ταῖς λοιπαῖς τῆς Εὐρώπης πόλεσιν ὑπάρχουσι δημόσια καὶ ἰδιοσυντήρητα ῥαπτικῆς καταστήματα, ἐνθα αἱ ἀπόφοιτοι τῶν Παρθεναγωγείων μαθήτριά τε φοιτῶσιν ἐπὶ ὠρισμένης τῆς ἡμέρας ὥρας καὶ τελειοποιούμεναι περὶ τὴν ῥαπτικὴν καὶ κοπτικὴν ἐξοικονομοῦσι διὰ τοῦ τρόπου τούτου μέγα χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ ἐκάστη οἰκογένεια δαπανᾷ διὰ τὴν ῥαπτικὴν ἐπεξεργασίαν τῶν ἀναγκαιούτων αὐτῆ ἐνδυμάτων.

Παρθέτομεν ὧδε ἐκθεσίν τινα τῆς ἐν Γενεῦῃ προέδρου τῆς ἐπὶ τῶν ῥαπτικῶν καταστημάτων ἐπιτροπῆς. «Ἀποδειγμένον τυγχάνει, ὅτι αἱ ἐπὶ τριετίαν φοιτῶσαι πτωχαὶ ἐργάτιδες εἰς τὰ διάφορα ἐργοστάσια τῆς Εὐρώπης, μόλις κατορθοῦσι νὰ ῥάπτωσι καλῶς, ὅχι ὁμῶς καὶ νὰ κόπτωσιν ἢ προσαρμῶζωσι φόρεμα. Τούναντίον αἱ τρεῖς τῆς ἐβδομάδος ἐπὶ δίωρον ἐκάστοτε φοιτῶσαι νεάνιδες εἰς τὰ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν ἡμῶν ῥαπτεῖα τελειοποιούνται, ὡς ἐκ τῶν ἐξετάσεων ἀπεδείχθη, ἐν διαστήματι ἐνὸς καὶ μόνου ἔτους περὶ τὴν

ῥαπτικὴν καὶ κοπτικὴν, χωρὶς νὰ ἀπορραφίζωσι τὴν οἰκογένειαν αὐτῶν τῆς βοήθειας καὶ παρουσίας των ἐπὶ τοσοῦτον χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ δύνανται νὰ ἐξασκῶνται καὶ εἰς τὴν οἰκικὴν διαχείρισιν καὶ λοιπὴν τοῦ οἴκου διεύθυνσιν.

Αἰὲν τῷ προτύπῳ ῥαπτεῖᾳ φοιτήσασαι μαθήτριά τε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ὑπερβαίνουν τὰς 200. Αἱ πλεῖστα δε τούτων ἀνήκουσιν εἰς καλλίστην κοινωνικὴν τῆς πόλεως μας τάξιν.»

Εὐχόμεθα, ὅπως αἱ εὐγενεῖς τῆς πόλεώς μας Κυρίαὶ λάβωσιν ὡς παράδειγμα τὰς εὐρωπαϊκὰς ὁμοφύλους, αἵτινες διὰ τοῦ ἀνωτέρου τρόπου κατορθοῦσι νὰ ἐνδύωνται φιλοκαλέστατα, χωρὶς νὰ δαπανῶσιν οὔτε τὸ ἐν τέταρτον τῶν παρ' ἡμῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δαπανωμένων.

Ἡ σύστασις συλλόγου πρὸς καταρτισμὸν τοιούτων καταστημάτων ἤθελε τὰ μάλα τιμήσει τὰς τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην ἀναλαμβάνουσας, καὶ δικαίως ἤθελον αὐταὶ προσκτήσει τὸν τίτλον τῆς εὐεργέτιδος τῶν νεανίδων ἡμῶν.

Ἴσως παρατηρήσωσιν ἡμῖν, ὅτι εἰς τὰ σχολεῖα διδάσκειται καὶ ἡ ῥαπτικὴ, ἔσθ' ὅτε καὶ ἡ κοπτικὴ. Εἰς τοῦτο ἀπαντῶμεν, ὅτι αἱ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀφιερωμένοι ὥροι εἶναι, τόσοσιν ὀλίγοι, ὥστε κατὰ φαντασίαν μόνον φέρουσιν ἀποτέλεσμα. Ὅσαι μέχρι σήμερον ἠσχολήθησιν ἐκ τοῦ σύγγυς εἰς ἐξέτασιν τῆς ἐν τοῖς σχολείοις ῥαπτικῆς, γνωρίζουσι τοῦτο ἐπίσης καλῶς, ὅσον καὶ ἡμεῖς. Οὐ μόνον δὲ ἡ ῥαπτικὴ, ἀλλὰ καὶ πᾶν μάθημα ἀφορῶν εἰς τὸν πρακτικὸν οἰκογενειακὸν βίον τῆς κόρης, τῆς μελλούσης οἰκοδοσομένης, κατέχει δευτερεύουσαν, εἰμὴ τριτεύουσαν ἐν τοῖς Παρθεναγωγείοις θέσιν. Καὶ ὁμῶς πόσον ἀναγκαῖα εἶναι τὰ περιφρονημένα ταῦτα μαθήματα διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐμάρειαν τῶν οἰκογενειῶν; Πόσοι οἰκογένειαι δυσπραγοῦσαι καὶ ἐντελῶς κατεστραμμένοι, πόσα τέκνα κακῶς ἀνατρεφόμενα, διότι ἡ νεαρὰ μήτηρ, ἥτις ἔμαθε τόσα πράγματα, ὧν τὰ πλεῖστα ἐλησημονήθησιν ἤδη, ἦν ἐντελῶς ἀδαής τῶν πρωτίστως ἀναγκαιούτων αὐτῆ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν νέων καθηκόντων τῆς.

Τὸ κακὸν δὲν θὰ ἦτο τόσοσιν μέγα, ἐὰν αἱ ἐν τοῖς ἡμετέροις παρθεναγωγείοις φοιτῶσαι νεάνιδες ἀνήκον εἰς τὴν ἀνωτάτην πλουσίαν κοινωνικὴν τάξιν, ἵνα μετὰ τὸν γάμον αὐτῶν τὰς ἐλλείψεις των ταύτας ἀναπληροῖ πολυπληθὲς προσω-

πικόν (καί τοι ὑπηρετεῖ ἄνευ εἰδήμονος διευθύνσεως ὁμοιάζουσι σώμα ἄνευ κεφαλῆς). Δυστυχῶς ὅμως αἱ μαθήτριά τῶν σχολείων ἀνήκουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς τὴν μέσσην καὶ κατωτέραν τάξιν. Δὲν δυνάμεθα λοιπὸν ἢ μετὰ δέους νὰ ἀναλογισθῶμεν, ποῖον ἔσται τὸ μέλλον τῶν νεκιδῶν τούτων τῶν τόσον πεπαιδευμένων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πτωχῶν καὶ ἐν γένει ἀδαῶν καὶ ἀπροετοιμαστων διὰ τὸν πρακτικὸν βίον. Ἐρωτῶμεν ἐπίσης, πῶς αἱ νεάνιδες αὐταὶ θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐκπαιδευθῶσι καὶ μορφώσῃσι τὰ εἰς τὴν φροντίδα αὐτῶν ἀνατεθειμένα κοράσια, ἀφοῦ αἱ ἴδιαι στεροῦνται τῶν στοιχειωδესτέρων ἀρχῶν ἀληθοῦς γυναικείας μορφώσεως.

Εἰς τί δὲ προὐρίσται ὁ ὁσήμεροι αὐξανόμενος ἀριθμὸς τῶν διπλωματούχων τούτων Κυριῶν, τῶν μὴ δυναμένων νὰ τύχῃσι διδασκαλικῆς θέσεως; Εἶναι τόσον ἐγγράμματοι, ὥστε δὲν καταδέχονται νὰ ἐπιδοθῶσι εἰς χειροτεχνικὴν τινα ἐργασίαν, ἀλλ' οὔτε δύνανται νὰ ἀναπληρώσῃσι τὴν τυχὸν πάσχουσαν ἢ ἀποθανοῦσαν μητέρα, οὔτε ἐν τῷ μαγειρείῳ, οὔτε εἰς τὰ λοιπὰ ἔργα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν λοιπὴν τοῦ οἴκου διευθέτησιν.

Ἡθέλει τις εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εὐχρηθῆ τὴν ἴδρυσιν συστηματικῆς σχολῆς, σκοπούσης τὴν εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα ἐκμάθησιν τῶν ἀποφοιτῶν ἢ μὴ τῶν διδασκαλείων. Μονοῦτις ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ διδασκαλία ἤθελεν ἐπαρκέσει πρὸς ἐξάσκησιν τῶν μαθητριῶν εἰς τὰ ἐξῆς: Θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν ἐκμάθησιν τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καθ' ὅλους τοὺς κλάδους αὐτῆς· διευθύνσιν οἴκου καὶ διαχειρίσιν τῶν οἰκογενειακῶν δαπανῶν μετὰ σχετικῆς τηρήσεως βιβλίων διπλογραφικῶν ἀγορᾶς, προμηθείας, μεθόδους τοῦ διατηρεῖν τὰ διάφορα εἶδη τῶν τροφίμων, ἐκμάθησιν μαγειρικῆς, ζαχαροπλαστικῆς, σιδηρώματος, καὶ τῆς ἐν γένει καθαριότητος τοῦ οἴκου. Ταξινόμησιν προγευμάτων, γευμάτων, δειπνῶν· διευθέτησιν καὶ διακόσμησιν αἰθουσῶν, δωματίων, ἐπιτιματορίου· τρόπον τοῦ ὑποδέχεσθαι καὶ φιλοξενεῖν ῥαπτικὴν καὶ κοπτικὴν ὑγιεινὴν τῶν παιδῶν καὶ μαθήματα νοσηλείας.

Ἐπανλαμβάνομεν ὅτι εὐεργετίδες τοῦ ἔθνους ἡμῶν δέον νὰ κληθῶσι αἱ Κυρίαι, αἵτινες ἤθελον ἀναλάβει τὴν ἴδρυσιν τοιαύτης σχολῆς. Δὲν ἀπαιτοῦνται βεβαίως πρὸς τοῦτο μεγάλα δαπάναι, ἀφοῦ αἱ ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ φοιτήσονται μαθήτριά θέλουσιν ἐπίσης πληροῦναι διδάκτρα ὡς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς Παρθενωγαγείοις.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν μέλλουσαν τῶν θυγατέρων αὐτῶν εὐδαιμονίαν γονεῖς, ἅς μελετήσωσιν ἐμβριθῶς καὶ ἐπισταμένως τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ διὰ ἀναφορᾶς πρὸς τὰς ἀρμοδίους εἰς τοιαῦτα τῆς πόλεώς μας Δεσποίνας ἅς ἐξαίτησονται τὴν ἴδρυσιν τοιοῦτου τεμένους, ὁπόθεν αἱ θυγατέρες αὐτῶν ἐξερχόμεναι θέλουσιν ἀρόπως ἀντιμετωπιεῖν ἀπάσας τὰς τοῦ βίου περιπετείας, θέλουσι δὲ ἐξασφαλίξει καὶ τὴν τῆς ἐκυτῶν οἰκογενεῖας εὐδαιμονίαν.

Αἱ ἸΠΠΟΤΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ Κ^α Abicot de Ragis.

Ἡ πρώτη ἐπισήμως παρατημορορηθεῖσα γυνὴ κατὰ τὸ 1852 ὑπὸ Νεπολέοντος τοῦ τρίτου, ἕνα τῆ εἰς τὸν θρόνον

ἀναρῆσει αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Κ^α Ἀμπικὸ ντέ-Ραζί. Ἡ Κ^α αὕτη ἦν σύζυγος τοῦ δημάρχου τῆς πόλεως Οὐαζῶν· μεταξὺ δὲ τῆς οἰκογενεῖας αὐτῆς καὶ ἐτέρας συμπολίτιδος αὐτῆς οἰκογενεῖας ὑπῆρχε μίτος καὶ ἀντιζηλιὰ ἀσπονδος, προκύπτουσα ἐκ πολιτικῶν λόγων καὶ μάλιστα, καθ' ἃ διεδίδετο, ἐκ τρομερᾶς κατὰ τοῦ στέμματος πολιτικῆς συνωμοσίας, ἣν ὁ δήμαρχος ἀνεκάλυψε σώσας τὸν βασιλέα αὐτοῦ ἐκ βεβαίου θανάτου.

Ὁ κ. Ἀμπικὸ-ντέ-Ραζί εἶχεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του τὰ ἐγγράφα τῆς συνωμοσίας ταύτης, τὰ μεγάλως ἐνοχοποιοῦντα τοὺς ἀντιπάλους του, δι' ὧν οὗτος προϋτίθετο νὰ καταγγείλῃ αὐτοὺς. Ἰνα δὲ οὗτοι ἀποφύγῃσι τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἐπικραταμένην ταύτην τοῦ Δαμοκλέους σπάθην, ἀπεφάσισαν τὴν διὰ παντὸς τρόπον, ἔστω καὶ διὰ κακουργήματος ὑπεξαίρεσιν τῶν ἐγγράφων τούτων.

Νύκτα λοιπὸν τινα, καθ' ἣν ὁ δήμαρχος ἀπουσίαζεν ἐκ τῆς οἰκίας του, ἡ δὲ σύζυγός του ἔμεινε μόνη, οἱ ῥηθέντες ἐχθροὶ εἰσηλθόν λάθρα διὰ τοῦ παραθύρου καὶ κατεγίνοντο εἰς ἐκβιασμὸν τοῦ γραφείου τοῦ συζύγου τῆς πρὸς ὑπεξαίρεσιν τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος ἐγγράφων.

Αὕτη ἀκούσασα τὸν θόρυβον καὶ ὑποπτευθεῖσα τὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διαπραττόμενα, ἐνδύθη ἐν σπουδῇ, ἔλαθε περίστροφον καὶ μετὰ θάρρους ἀνδρικοῦ κατήλθεν εἰς τὴν πρώτην δροφὴν, ἐνθα ἡ ἐκβίασις ἐνηργεῖτο.

Πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου τῆς διέκρινε διὰ τῆς ὄπης δύο ἀνθρώπους περιστρέφοντας καὶ ἀντιστρέφοντας καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις διάφορα χαρτίκι. Αὕτη εἰσώρησεν αἰφνιδίως ἐν τῷ δωμάτιῳ, ὅπερ ἰδὼν ὁ εἰς τῶν κακούργων ἐπετέθη κατ' αὐτῆς μετὰ γυμνῆς μαχαίρας· ἀλλὰ πρὶν ἢ ὑψοθεῖσα δολοφόνος αὐτοῦ χεῖρ καταπέσει, ἔπεσεν αὐτὸς ἐκτάθην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, βληθεὶς διὰ σφαίρας ὑπὸ τῆς ἀτρομῆτου γυναικός.

Ὁ σύντροφος αὐτοῦ ἀρπάσας τὴν μάχαιραν τοῦ κακούργου ἐβύθισεν αὐτὴν εἰς τὸ στῆθος τῆς ἡρώιδος ταύτης. Αὕτη ὅμως εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐκκενώσῃ καὶ ἐκ δευτέρου τὸ ὄπλον τῆς κατὰ τοῦ δρομαίως ἀπὸ τοῦ παραθύρου ῥιπτομένου δολοφόνου.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ πλέουσα ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι διήλθε τὴν νύκτα τῆς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πτώματος τοῦ δολοφόνου, διότι παραδόξως οὐδεὶς ἤκουσε τοὺς πυροβολισμούς, ἀλλ' οὔτε ἦτον αὕτη εἰς κατάστασιν νὰ ἐγερθῇ τῆς θέσεώς της.

Τὴν ἐπαύριον ἐπνευλθὼν ὁ σύζυγος ἐκ τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ εἶχεν οὗτος δεικνυτερεύσει, καὶ εὐρών τὸ πτώμα τοῦ ἐχθροῦ ἐκτάθην ἐντὸς τοῦ κήπου ἠνύνησεν, ὅτι δυστύχημά τι συνέβη παρ' αὐτῷ. Ἐσπευσε νὰ εἰσέλθῃ, ὅτε θέαμα φρικῶδες παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ· ἡ σύζυγος λειπθῆναι καὶ ἐν τῷ αἵματι πλέουσα παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἐτέρου τῶν ἐχθρῶν του, νεκροῦ καὶ τούτου.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ὑπέστη φρικτὰς δόνας ἐκ τοῦ θανάτου σχεδὸν ἐκείνου τραύματος, μετὰ παρέλευσιν οὐχ ἥττον ἐνὸς ἔτους, αὕτη ἀνέκτησε καὶ πάλιν τὴν ὑγίειν τῆς, ἀπεκαλεῖτο δὲ ἐκτοτε παρὰ πάντων ἡ ἡρώϊν του Οὐαζῶν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Νεπολέων ὁ γ', θελήσας νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν γυναικα ταύτην, διότι ὑπὲρ τοῦ στέμματος τὴν ἰδίαν

δεικνύουσα ζώην, προσεκάλεσεν αὐτὴν καὶ ἐνώπιον τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν πρώτων τῆς Γαλλίας ἵπποτῶν ἀπένειμεν αὐτῇ τὸ παράσημον τῆς λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Μαρία Δὲ Γαρδέλη.

ΕἶΝΑΙ ΦΘΟΝΕΡΑ Ἡ ΓΥΝΗ;

Ἀπεικονίζων τὸν φθόνον ὁ θεὸς τῆς ἀρχαιότητος ζωγράφος Ἀπελλῆς, παρίστησιν αὐτὸν ὑπὸ μορφῆν ἀνδρὸς ὠχροῦ καὶ ἀμόρφου, δὲν δεθορκότος καὶ εὐκότος τοῖς ἐκ νόσου μακρὰς κατεσκληρόσι. Ἀκολουθεῖ δὲ οὗτος τὴν διαβολὴν καὶ ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῆς ἐπιβουλῆς καὶ ἀπάτης. Ὁ δὲ θεὸς Δάντης ἐν τῷ XIII καὶ XIV ἄσματι τοῦ καθαρτηρίου αὐτοῦ περιγράφει τὸν φθονερὸν, οὐ μόνον μὲ ἐξωργυμένους ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ σιδηροῦ βράμματος τὰ βλέμματα ἔχοντος ἐπερραμμένα. Τὴν εἰκόνα ταύτην, ἣν παρέδωκαν ἡμῖν οἱ ἀνωτέρω ἔξοχοι τῆς ἀνθρωπότητος ζωγράφοι, ὁ μὲν εἰς διὰ τῆς σιωπῆς ποιήσεως, ὁ δὲ ἕτερος διὰ τῆς λαλούσης ζωγραφίας, πολλοὶ δυστυχῶς εἰσέτι ἀπεικονίζουσι· μεθ' ὅλας δὲ τὰς μέθρι σήμερον καταβληθείσας παρὰ τῶν διαφόρων σοφῶν ἠθικολόγων προσπαθείας, ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς σχετικὴν τινα τελειότητα. Πρὶν ἢ προδῶμεν εἰς ἀνέλιξιν τοῦ ἀνηλεῶς μαστίζοντος τὴν ἀνθρωπότητα πάθους τοῦ φθόνου, θέλομεν ἐξετάσει, ἐὰν δικαίως ἀποδίδεται τοῦτο μᾶλλον εἰς τὴν φύσιν τῆς γυναικὸς ἢ τὴν τοῦ ἀνδρός.

Ὁ περιορισμένος κύκλος τῆς πνευματικῆς ἐνεργείας καὶ ἐν γένει τῆς δράσεως τῆς γυναικός, καὶ ἡ ἄνευ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὠρισμένων κανόνων μόρφωσις καὶ διάπλασις αὐτῆς καθιστῶσι τὸν βίον αὐτῆς περιορισμένον καὶ μονότονον. Εὐρίσκειται λοιπὸν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀσχολῆ τὴν διάνοιάν της εἰς τι, ὅπερ δὲν ἀφορᾷ βεβαίως οὔτε τὴν πολιτείαν, οὔτε τὰς ἐπιστήμας, οὔτε τὰς τέχνας.

Τὸ τί δὲ τοῦτο περιστρέφεται ἀείποτε εἰς πᾶν ὅπερ ἐπιτρέπεται αὐτῇ νὰ κρίνῃ· συγγρίνη, ἐπιδοκιμάζῃ ἢ ἀποδοκιμάζῃ. Τοιαῦτα δὲ τυγχάνουσι τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν καθ' ἕκαστα βίον τῆς συντροφῆς, συγγενούς, φίλης ἢ γνωστῆς αὐτῆς, ἣν ἴσως ἀρέσκειται ὑπὸ συγνωστέου, ἔσθ' ὅτε, ἐγωισμοῦ νὰ κρίνῃ αὐστηρότερον παντὸς ἄλλου, εἴτε ὡς ἀδικουμένη, εἴτε ὡς περιβαλλομένη καὶ αὕτη ἐπισημότητά τινα, ἣν ἀποποιεῖται αὕτη ὁ νομοθέτης ἢ ἡ πολιτεία. Ἐντεῦθεν ἡ τάσις τῆς γυναικὸς εἰς ἐπίκρισιν, παρ' ἣς παρασυρομένη, ἐξέρχεται πολλάκις τῶν διαγεγραμμένων ὀρίων, δίδωσι δὲ καὶ τὸ δικαίωμα τοῖς ἐν παντὶ καὶ πᾶσιν ἐπιτιθεμένοις κατ' αὐτῆς νὰ προσάπτωσιν αὐτῇ τὸν κακόζηλον τοῦ φθόνου τίτλον. Παρητηρήθη δὲ ὅτι γυνὴ τυχοῦσα ἀληθοῦς ὑγιούς μορφώσεως καὶ εἰς τὰ εἰς ἃ τέτακται εὐσυνηδῆτως ἀσχολουμένη, πολὺ ὀλιγώτερον ἐγκύπτει εἰς τὸ αἰσθηματῆς πολυπραγμοσύνης καὶ κατακρίσεως.

Πῶς εἶναι ἄλλως δυνατὸν νὰ ἐνοικῆ ἐν τῇ εὐαισθητῇ τῆς γυναικὸς καρδίᾳ τὸ κακόζηλον τοῦτο πάθος, οὕτινος ἐμφοροῦνται οἱ ὑπὸ ψευδὲς πρόσχημα ἐπανορθωτῶν τῆς ἀνθρωπότητος, οἱ ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστω βυσοδομοῦντες παντὸς εἶδους κακίας πρὸς βλάβην αὐτῆς.

Οἱ τοιοῦτοι ἐφιλοδωρήθησαν ὑπὸ τῆς μητρὸς φύσεως δι'

ὀφθαλμῶν Λυγκέως, διὰ μυῶν χαλυβδίνων, διὰ γλώσσης ἐν πυρὶ καὶ σιδήρῳ βεβαμμένης καὶ οὕτως ὀπλισμένοι ἀντεπεξέρχονται κατὰ πασῶν καὶ πάντων μετὰ στοργῆς καὶ ζήλου οὐδένα φραγμὸν ἀναγνωρίζοντες.

Κατορθόνοσι δὲ νὰ βλέπωσιν, οὐχὶ τὸ κακὸν ὅπερ πρὸ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν κολοσσαίων δικαστάσεων τυγχάνει, οὐχὶ τὰς χονδροειδεῖς ἰδίας ἀτελείας, ἀλλὰ διὰ μικροσκοπίου ἐρευνῶσι καὶ ἀναζητοῦσι τὸ κακὸν, ὅπερ ἐνδέχεται νὰ γεννηθῇ, ἐπιπροτοῦσι δὲ ἐκ τῶν προτέρων μετὰ χαιρεκακίας περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ προόδου τούτου.

Εἰ δὲ τυχὸν, αἱ προσπάθειαι τούτων στεφθῶσι δ' ἀμφιβόλου τινὸς ἔστω ἐπιτυχίας, αἰσθάνονται τὴν ἐνδόμυχον ἐκείνην εὐχαρίστησιν καὶ ὑπερηφάνειαν, ἣτις χρησιμεύει αὐτοῖς ὡς φάρμακον πρὸς θεραπείαν τοῦ ἀνιάτου αὐτῶν πάθους.

Ἴδετε τὸν ὑπὸ τοῦ ἀποτροπικίου τούτου πάθους κατεχόμενον μετὰ πόσης ἐπιμονῆς κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ πάσης ἀρετῆς, πρὸ παντὸς ὀφελίμου καὶ καλοῦ, ἵνα διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἀνερευνησῇ καὶ εὔρη τὰς κακίας, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι, ἐμφορούμενος εἰς τοῦτο ὑπὸ αἰσθημάτων ἄλλοτριῶν ἐξίτου τῆ τε γυναικείας καὶ ἀνδρική φύσει.

Τίς λοιπὸν ἡ γυνὴ ἐκείνη ἡ ἀνεχομένη ἄνευ ἐνδομύχου θλίψεως καὶ πικρίας νὰ ἐγκατοπτρισθῇ ἐν τῷ ἄνωθι κατόπτρῳ; Τίς ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἣτις ἐκουσίως ἤθελε κάμει τοιαύτην χρῆσιν τοῦ χρόνου καὶ τῶν δώρων, δι' ὧν ὁ Θεὸς ἐπροίκισεν αὐτήν; Τίς ἐκείνη ἣτις δὲν ἤθελε προτιμήσει νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τῶν ἰδίων κακιῶν καὶ ἐλαττωμάτων τὴν γενναίαν ἐκείνην ἐγγείρησιν, ἣν τοῖς ἄλλοις ἐπιβάλλει, ἀποφεύγουσα οὕτω τὸν ἔλεγγον τῆς ἰδίας αὐτῆς συνειδήσεως;

Ἴνα λοιπὸν μὴ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον ταύτην θέσιν, εὐγενὲς ἀναγνώστρια, ἅς θέτωμεν φραγμὸν εἰς τὰ ἄνευ κακίας τὸ κακὸν πολλάκις ἐργαζόμενα λάλα στόματά μας. Μὴ ἐκ τοῦ ὑπερμέτρου ζήλου ἡμῶν παράσχωμεν κἂν ὑπένειαν, ὅτι οὗτος ἔχει ὡς ἐλατῆριον τὸ ποταπὸν τῆς ὑστεροβουλίας πάθος, ὅπερ ἦν ἴδιον ἀνθρώπων μικροῦ πνεύματος, μοθηρᾶς ψυχῆς, ἀνατροπῆς παρημελημένης καὶ περιορισμένου κύκλου διανοητικῆς ἀναπτύξεως.

Ὁ ΣΥΖΥΓΟΣ.—ΤΑ ΤΕΚΝΑ.

Αἱ πλεῖστοι νεάνιδες εἰσέρχονται εἰς τὸν ὑπανδρον βίον ἀπαράσκευοι διὰ τὰ χρέη καὶ τὰς δυσχερεῖας αἵτινες τὰς ἀναμένουσιν ἐν τῷ νέῳ τούτῳ σταδίῳ αὐτῶν. Ἡ φαιδρὰ ἀμεριμνησία, ἣτις ἀείποτε σχεδὸν συνοδεύει τὴν νεότητά, χρωματίζει ῥοδιῶδες καὶ φωτίζει τὰς εὐτυχεῖς ταύτας τοῦ νέου βίου ἡμέρας· ὀλόκληρος ὁ βίος φαίνεται διὰ θαυμασίου πρίσματος ὡς μακρὰ σειρά ἡδονῶν καὶ τὸ πᾶν φαίνεται ὅτι ἐγένετο, ἐπὶ τινα καιρὸν, ὅπως ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπάτην ταύτην.

Ὁ σύζυγος δεικνύεται ἀξιαγάπητος, περιποιητικὸς, ζηλότυπος εἰς τὰ νὰ ἱκανοποιῇ καὶ τὰς ἐλαχίστας ἐδιοτροπίας ἐκείνης, ἣτις παρέχει καὶ αὐτῇ ἀφθόνως τὰς θελκτικὰς χάριτας τοῦ πνεύματός της, ὅτε μὲν ζωηρὰς, ὅτε δὲ χαριέσσης διαθέσεώς της· διότι ἡ εὐτυχία, ὑπερπληροῦσα τὴν ψυχὴν, καθίστασιν αὐτὴν γλυκεῖαν, καλὴν καὶ προσηνῆ.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἔρχονται αἱ μικραὶ μέριμναι, αἱ ἐ-

λαφρά ενοχλήσεις, αί ανεπαίσθητοι εναντιώσεις, αϊτινες διέρχονται ως ταχεται σικιά επί του τοσοούτον κυανοχρόου όριζόντος. Τό κύριον ελάττωμα, άποκρυβέν επί τινα χρόνον, άρχίζει ήδη νά διευκρινίζηται τό ιδανικόν άπόλλυσιν δλίγον εκ τής μαγείας του.

Η ψυχολογική αυτη στιγμή πρέπει νά σημειωθί παρά πάσης νοήμονος γυναικός. Διότι τότε ή νεαρά γυνή αναλαμβάνει μετά θάρρους τό πρόσωπον, όπερ έχει νά διαδραματίση και όπερ δύναται νά συνοψισθί εν ταίς τρισί ταύταις λέξεσι: γλυκύτης, ύπομονή, αγάπη.

Τη εϊνε εύκολον, μετά τιτων εκ μέρους της προσπαθειών, νά εξασφαλίση έσαιε την εξ επιδράσεως και πεποιθήσεως ισχύν, τη βοήθειά της οποίας όφείλει νά επενέγη εις τον σύζυγόν της τάς θελκτικώτερας μεταμορφώσεις.

Γνωρίζω καλώς, ότι ούτε εύκολον ούτε εύάρεστον εϊνε νά παραιτηθί τις έαυτόν, όπως άσχοληθί δι' άλλο πρόσωπον, νά θυσιάση τάς επιθυμίας του και τάς ιδέας του διά τάς επιθυμίας και τάς ιδέας άλλου: αλλά, πλην του θεληγίτρου όπερ αίσθάνεται άείποτε σχεδόν γυνή τις θυσιαζόμενη χάριν εκείνων ούς αγαπά, πράττει πρός τούτοις, ενεργούσα ούτως, άπέναντι του συζύγου της πράξιν σοφής και συνετής πολιτικής. Η θυσία αυτη εϊνε τω όντι μάλλον φαινομενική ή πραγματική: άν τό δίκαιον εϊνε ύπερ αυτης, άν ό τρόπος της του βλέπειν τά πράγματα συνάδει πρός την φρόνησιν και την δικαιοσύνην, εϊνε βέβαιον ότι, άν μη προσκρούση κατ' άγρίου έγωϊσμού ή άπειθυνη πρός ταπεινήν ψυχήν, θ' άπολαύση πλείονα διά τής γλυκύτητος και τής πειθούς ή διά τής πάλης και των βιαιοτήτων.

Εάν, τούναντίον, εϊνε ήναγκασμένη βραδύτερον ν' άναγνωρίση ότι φρονίμως έπραξε παραιτηθείσα των προσωπικών της ιδεών, του τρόπου της του ζην ή του θεωρεϊν τά πράγματα, πόσον δέν θα χαρή, διότι απέφυγε τάς επιπόνους και άείποτε δυσάρεστους έριδας ως πρός την οικογενειακήν αξιοπρέπειαν.

Αλλως δέ μη λησμονώμεν, ότι πρώτον ό Θεός, εϊτα δέ οί κοινωνικοί νόμοι έχάραξαν δι' έκαστον ήμων σειράν καθήκόντων, καθιστώντων ήμάς ύπευθύνους άπέναντι άλλήλων, και ότι άν όφείλωμεν, ήμεϊς αϊ γυναίκες, νά εξασκήσωμεν οικείας τινάς άρετάς, ό άρχηγός της οικογενείας έχει και αυτός άλλας ύποχρέωσεις άλλοίας όλωσ φύσεως και μείζονος σπουδαιότητας.

Εϊς αυτόν άνήκει ή φροντίς νά διοική φρονίμως τάς ύποθέσεις του, νά παρασκευάζη την εύδαιμονίαν τη οικογενεία του και νά εξασφαλίξη την εύζωϊαν και τό μέλλον εκάστου. Η διηνεκής αυτη μέριμνα του μέλλοντος δέν εγένετο όπως επισκιαζή δλίγον την ψυχικήν διάθεσιν και συγχωρη άνωμαλίας τινάς του χαρακτήρος.

Επρεπεν άλλως, νά στερηται τις άπολύτου ήκρίσεως, όπως μη παραδεχθί ότι ή ανατροφή, αϊ εξεις του βίου των άνδρών, αϊ ταραχάί της πολιτικής ή της φιλοδοξίας—όπερ τη αληθεία εϊνε εν και τό αυτό—εϊς άς ως επί πλειστον εϊνε εκδοτοι, τιθείσιν αυτούς εν όροις ύπάρξεως, οίτινες όφείλουσιν νά μάς καταστήσωσιν έπισκεϊς διαίττας δυστροπίας, άς διακρίνομεν εν αυτοίς. Μέσον βέβαιον σχεδόν, όπως καταπραθνη τις την ψυχικήν ταύτην διάθεσιν, ής φο-

βείται τάς εκρήξεις, όπως φαιδρόνη τό έσκιασμένον τούτο μέτωπον και προκαλέση μάλιστα ένδειξεις χαράς και εύθυμίας, εϊνε τό νά καταστήση τό έσωτερικόν της οικείας τοσοούτον κομψόν, τοσοούτον εύάρεστον και έλκυστικόν, όσον επιτρέπει ή οικονομική κατάστασις.

Εχω μίαν άξιαγάπητον φίλιν, ής τό θελκτικόν πνεύμα εκτιμάται παρά πάντων και ήτις άποδεχομένη την θεωρίαν ταύτην, πραγματοποιεί αυτην μετ' αληθοūs επιτυχίας. Εσπέραν τινά, εν τω διελεγόμεθα παρά την εστίαν άφίνουσαι άμελώς νά σθενύνται οί δαυλοί και νά καταπίπτωσι τά φώτα, δυνατός κτύπος του κώδωνος μάς εξήγειρε της νάρκης μας. «Γρήγορα, μοι εϊπεν, ιδού ό σύζυγός μου, όστις επιστρέφει εκ της Βουλής, και βεβαίως θα άπέριψαν την τροποποίησιν του, διότι εϊνε τεταραγμένος. Λάβε δύο καυσόξυλα και ρίψε τα εις τό πυρ, εγώ θ' άνάψω τό φώς ζωηρόν πυρ, φώς, τό φαιδρόν σου πρόσωπον, πάντα ταυτα θα πραύνωσι την ταραχήν του.—Εάν εκαθήμην εις τό κλειδοκύμβαλον, ύπέλαθον, έννοούσα άμέσως τό πνεύμα της φίλης μου.—Όχι τούτο θα εϊνε πολύ, μοι εϊπε με λεπτήν κρίσιν» Ίσως δέν θα έχη διάθεσιν ν' άκούση μουσικήν.» Προσέθηκον πρός τιμήν μου ήδύτατον γλύκυσμα, όπερ επήνεγκε διπλούν άποτέλεσμα, διότι ήτο έπίσης αγαπητόν και τω δυσηρεστημένω βουλευτη. Τό όλον των εύθύμων και καλών αυτων πραγμάτων, αϊ φαιδράί φυσιογνωμίας μας έθαυματουργήσαν: ούδέποτε δείπνον ύπήρξε μάλλον εύάρεστον, ούδέποτε έσπερις τερπνοτέρα.

Χαχαρούλα Μιχαήλ Λαμνή

Η ΙΝΔΗ ΧΗΡΑ

Ο «Χρόνος» του Λονδίνου μεταφέρει εκ τινος Ινδικής εφημερίδος λίαν ένδιαφερούσας λεπτομερείας περι της σκληρής και φρικώδους ζωής, ήν τά έθιμα επιβάλλουσιν τη χήρᾳ των Ινδών. Θέλει τις εύλόγως κατανοήσει μετά την άνάγνωσιν της περιγραφής μας, πώς αϊ άτυχεϊς αυται γυναίκες άποδέχονται μετ' ένθουσιασμού τον δια πυρός θάνατον

Ο Ινδός νομοθέτης Μανού διετύπωσεν ως ακόλουθος τά καθήκοντα της επιζώσης του συζύγου της Ινδής.

«Όφείλει νά εξασθενή τό σώμα της τρεπομένη άποκλειστικώς υπό ριζών και καρπών του συζύγου της άποθανόντος, νά μη τολμήση πλέον νά προφέρη όνομα άλλου άνδρός. Όφείλει νά ύποφέρη άγογγύστως τους έξευτελισμούς και τάς ύβρεις, νά ύποβάλληται εις τάς κοπιωδεςτέρας άγχαρείας, νά άποφεύγη πᾶσαν δικακέδασιν, πενθούσα έφ' όρου ζωής τον μόνον άνδρα, δν ήγάπησεν. Η ενάρτος χήρα ή θυσιαζόμενη εις τάς άγίας ταύτας νομοθεσίας εϊναι βεβαίως ότι θέλει κερδίσει τον παράδεισον. Η εκ δευτέρου ύπανδρευομένη θεωρείται άτιμος και κολασμένη».

Του συζύγου άποθανόντος, ή σύζυγος άπεκδύεται πάραυτα πάσης εύπροπούς περιβολής επιδεικνυούσης την κοινωνικήν αυτης ως ύπανδρου θέσιν, συμπεριλαμβανομένων των σιδηρών ψελλίων, της έρυθράς κόνεως δι' ής επέχειρε την διαχώρισιν της κόμης της, των πολιτίμων λίθων και των λαμπρών και εκλεκτών ύφασμάτων. Εϊς τό εξής ως μόνον ένδυμα επιτρέπεται αυτη τό λευκόν σάρι.

Αϊ νηστεϊται και αϊ στερήσεις, ύφ' άς ύποβέβηται, άπο-

μακρύνουσι τάχιστα εκ των παρειών της τό άνθηρόν και ζωηρόν της νεότητος. Καθίσταται άγνώριστος και μετ' δλίγων μόνον ήμερών παρέλευσιν γηράσκει κατά έτη.

Όσον σκληραϊ και άν ήναι αϊ ύπό της συνηθείας επιβαλλόμεναι αυτη ύποχρέωσεις, όφείλει νά συμμορφωθί, άλλως συναπόλλυσιν την ύπόληψίν της, όπερ παρά τοίς Ινδοίς χειρον τοϋ θανάτου.

Κατά την πρώτην του πένθους της περίοδον, την κατά τό μάλλον και ήττον μακράν, αναλόγως πάντοτε της κοινωνικής εκάστης θέσεως, ή χήρα όφείλει νά προστοιμάξη μόνη τά πρός διατροφήν της άναγκαϊα, τούτέστιν δλίγην δρυζαν μεθ' ύδατος και δλίγα χόρτα' τη εϊναι ρητός άπηγορευμένα τό κρέας, οί ίχθυς, τά όν ή οίον δήποτε τράγημα. Τη άπαγορεύεται έπίσης τό νά κτενίξη την κόμην της ή νά μεταχειρισθί άρωμά τι δι' εύτρεπισμόν. Όφείλει νά φέρη νυθημερόν τό αυτό σάρι και νά κοιμάται επί της ξηράς και γυμνής γής. Την πρώταν νηστις όφείλει νά λούη την κόμην της διά ψυχρού ύδατος, χωρίς όμως νά στεγνώνη αυτην και εις τον ήλιον.

Φαίνεται ότι ή ψυχή του συζύγου της θέλει μεταβίη τόσον ταχύτερον και κατ'εύθειαν εις τον ούρανόν, όσον αυτη βραχνίζεται επί της γής. Όστε κατ' αυτάς ή μη ύποτασσομένη εις τάς τρομεράς ταύτας κακουχίας εϊναι θηρίον και ούχι γυνή. Και μ' όλα ταυτα ή πρώτη του πένθους περίοδος εϊναι μηδέν άπέναντι της δυστυχίας, ήτις άναμένει αυτην εις τό μέλλον: διότι αυτη ύπόκειται εις παντός είδους ταπεινώσεις και έξευτελισμούς. Τη άπαγορεύεται ή εις εκπλήρωσιν θείων μυστηρίων συμμετοχή' άν μέλος τι της οικογενείας της νυμφεύηται, αυτη ού μόνον άπομακρύνεται ως πανώλης, αλλά και δέν δικαιούται νά έγγισθί άντικείμενόν τι των μελλονύμων ή και νά άτενίσθι αυτούς ως φέρουσα δυστυχίαν, τέλος άν δέν έχη τέκνα και ήναι: κατεδικασμένη νά μένη παρά τη οικογενεία του συζύγου της, ό βίος αυτης εϊναι φρικωδέστερος μυρίων θανάτων.

Αϊ Ινδαί γυναίκες εϊναι θύματα έθίμων λαού δούλου' αυται εϊναι ούχι άνθρωποι, αλλά ιδιοκτησίαι, πράγματα του άνδρός: όταν αυτός πάυση ζών, ή δούλη του δέν δύναται πλέον νά αϊθάνηται την ευχαρίστησιν της ζωής.

Εϊναι λοιπόν στοιχειώδης αρχή της ανθρωπότητας ό παρὰ πᾶσι τοίς λαοίς άπαντώμενος βαθός ούτος του άνδρός έγωϊσμός.

Μαριάνθη Ηλιοπούλου.

*Απάντησις εις τό άρθρον «εϊναι δυστύχημα νά γεννηθί τις γυνή»

[Συνέχεια 'Ιδε προηγ. φύλλον]

Έκαστον δν έρχόμενον εις τον κόσμον τούτον πρός εκπλήρωσιν βεβαίως άποστολής τινος, είτε άνήρ εϊναι, είτε γυνή, είτε κάμηλος, είτε στρουθιον, δέν δικαιούται νά εϊπη ότι ή γέννησίς του εϊναι δυστύχημα. Την σχετικην αυτού εύτυχίαν ή δυστυχίαν θα εβρη έκαστος εν τη εκπλήρωσι της άποστολής του, και εϊναι κατά τό πλειστον αυτός ούτος ή δημιουργός και κατασκευαστής αυτης.

Τό ζήτημα λοιπόν «εάν εϊναι δυστύχημα νά γεννηθί τις γυνή» δέν έτέθη καταλλήλως και ένεκα τούτου παρέσχε και παρέχει δυσχέρειαν πρός λύσιν, ένφ, εάν ή εύτυχία ή ή δυστυχία της γυναικός ετίθετο πρός συζήτησιν σχετικώς πρός την του άνδρός, ή όδός την όποία ήθελεν ακολουθήσει: τις πρός λύσιν θα ήτο βεβαίως όμαλωτέρα. Αλλ' έστω' ότι ζητείτε διά του άρθρου ήμων έννοει πᾶς τις, χωρίς νά λάβη ύπ' όψιν την θέσιν του ζητήματος.

Ευτυχέστερος εν τω βίω τούτω άδιαφόρος του γένους εϊναι εκείνος, όστις τεχνικώτερον του άλλου δυνήθη νά διέλθη αυτόν, οικονομών τάς διαφόρους αυτού περιπετείας.

Ο τρόπος δέ δι' ου δύναται τις νά πολεμήσθι πᾶν ότι ταράττει την άρμονίαν του βίου ήμων, και καθιστᾷ αυτόν περισσότερον δυστυχίη ή όσον ή φύσις τον προώρισε, τό ασφαλέστερον όπλον, δι' ου δύναται τις νά άμυνθί κατά των κυκλούντων και ως κύματα θαλάσσης άγρίας άπειλούντων νά καταπιξώσιν ήμάς εν τη θαλασσοπορία του βίου εϊναι ή φιλοσοφία, ήν ό πρακτικώτατος ζμα και θεωρητικώτατος νοός του Αριστοτέλους ώρισε «τέχνην του βίου».

Συνωδᾷ τούτοις ό μάλλον άγευστος φιλοσοφίας, ήτοι τέχνης του βίου εϊναι κατά κανόνα και μάλλον δυστυχής.

Αλλ' εν τη συγκρίσει της γυναικός πρός τον άνδρα, δέν δύναται τις νά μη παραδεχθί την γυναίκα μάλλον ύποκειμένην εις τάς του βίου περιπετείας, ως δλιγώτερον εύνοηθισαν ύπό της φύσεως. Πρώτη άδικία γενομένη τη γυναικι εϊναι: ό περιορισμός αυτης εν τω ενεργώ βίω, όστις δέν εϊναι προΐον της αυθαιρείας του άνδρός, διότι ούτος ούδέν συμφέρον είχε πρός τούτο, άλλ' άπορρέει εξ αυτης ταύτης της φύσεως, ήτις τούαυτην θέσιν προώρισε τη γυναικι.

Εάν ό θεσμός του γάμου έθεωρήθη ως ό άριστος μεταξύ των θεσμών, οίτινες συγκαταούσι και παράγουσι την κοινωνίαν, και οίτινες προλαμβάνουσιν άπειρους και άναποφεύκτους παρεκτροπάς: εάν τό αίσθημα της τιμής έθεωρήθη και εϊναι τό πολυτιμότερον του ανθρώπου χροήμα: εάν συλλήθδην αϊ άρεται πᾶσαι έθεωρήθησαν και εϊναι τά μόνα και άπαραίτητα στοιχεία της εύδαιμονίας του ανθρώπου και ή μεγαλύτερα άπόδειξις ότι ούτος επλάσθη κατ' εικόνα και όμοίωσιν του Θεού, ύπερ ούδενός τούτων, ήδύνατο τελεσφόρος νά έργασθί ό άνήρ, εάν εν τω ενεργώ αυτού βίω συμπτράκτορα εν πᾶσιν είχε και την γυναίκα μεθ' ης ήρχετο εις έλευθεράν συνάφειαν και παντός άπαγορευτικού νόμου άπηλλαγμένην. Διά τον λόγον τούτον ή: ό άνήρ, άλλ' ή πολιτεία τοίς φυσικοίς νόμοις έπομένη, προσδιώρισε την θέσιν της γυναικός διάφορον όπως δήποτε της του άνδρός εν τω βίω.

Ας μέμφηται λοιπόν ή γυνή την ιδιοτροπίαν της φύσεως, ήτις πλάσασα αυτην κατά τε την ρώμην του σώματος και την δύναμιν της ψυχής κατωτέρα του άνδρός, την ήνάγκασε νά ύποταγίη τούτω και εξήρτηται άπ' αυτού.

Αϊ δύο δέ ριζικά αυτης αυται έλλείψεις τάς οποίας εν σχέσει πρός τον άνδρα έχει: ή γυνή, εϊναι ίκαναί νά καταστήσωσιν αυτην δυστυχέστεραν. ού μόνον διότι ό άνήρ διά της υπεροχής του ταύτης δύναται νά επιβληθί και κατεξουσίασθι αυτης, αλλά και διότι: ό εις βαθμόν άνώτερον έχων την ρώμην του σώματος και την δύναμιν της ψυχής δύναται νά διατρέξη εύκολώτερον την άνάνθη και σκολιαν όδόν της άρετης και πατήσθι δλιγώτερας εν τη όδω ταύτη άνάνας και τριβόλους.

Εϊναι λοιπόν ματαιοπονία νά συζητή τις, εάν ή φύσις προώρισε τον άνδρα εύτυχέστερον εν τω κόσμω τούτω της γυναικός, άφου έπρόκεινσεν αυτόν διά προσόντων, δύναμει των όποίων και νά πολεμήσθι αυτην δύναται και νά έννοήσθι της γυναικός μάλλον.

Αλλά και εν τοίς καθ' έκαστα του βίου εάν εξετάσωμεν την γυναίκα, εύρίσκομεν αυτην μάλλον του άνδρός ταλαιπωρουμένην και τά κατά του γένους της παράπονα δίκαια. Εν όσω αυτη εϊναι κόρη, κινδυνεύει διά πᾶσαν εν τω βίω της παρεκτροπήν νά καταστραφή, ένφ διά τον άνδρα δέν συμβαίνει τούτο. Η μιν' γυνή εϊναι χάρτης λευκός, έφ' ου πᾶσα παρεκτροπή σημειοί και καταλείπει κηλίδα άνεξέλειπτον, ένφ ό άνήρ εϊναι χάρτης έφ' ου δέν πεινάει κείθε' μελάνη ούτε δύναται νά τυποθώσιν επ' αυτού σημεία άνεξίτηλα. Αμα' δέ ύπανδρευομένη ύποβάλλεται εις άσυγκρίτω λόγω μεγαλύτερας του άνδρός

δοκιμασίας. Διέρχεται το πλείστον του βίου αυτής και το ωραιότερον βαστάζουσα εν εαυτῇ, άνθρωπον άλλον δια μὲν τὴν γέννησιν τοῦ ὀποίου υποφέρει τὰς φοβερὰς τοῦ τοκετοῦ ὁδύνας, δια δὲ τὴν ἀνατροφήν ἔαν εἶναι εὐσυνείδητος μαρτυρεῖ αὐτόχρομα· ἐν ᾧ ὁ ἀνὴρ τὸ μὲν πρῶτον οὐδαμῶς ἐννοεῖ, τὸ δὲ δεύτερον ἀπλῶς αἰσθάνεται.

Αἱ τῶν τέκνων παρεκτροπαὶ ἐν τῷ οἴκῳ εἶναι συνεχεῖς βάσανοι τῆς μητρὸς, ἐνῶ κατὰ τὸ πλείστον ἀγνοεῖ ταύτας ὁ ἀνὴρ. Ὁ θάνατος τοῦ τέκνου ἐκ τῶν σπλάγγνων τῆς μητρὸς ἐκρίζωθέντος χαράττει βαθύτερον τὸν τύπον τῆς λύπης ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς. Εἰς τὰς ἀσθενείας αὐτῶν ἡ μήτηρ μεταβάλλεται εἰς νοσοκόμον τοῦ ὀποίου τὰ βλήματα δὲν κατορθοῖ νὰ κλείσῃ ὁ Μορφεὺς ἐν ὄσῳ διαρκεῖ ἡ νόσος. Τὰ πάντα δι' αὐτὴν βάσανος, τὰ πάντα παρεξήγησις, τὰ πάντα ἐμπαιγμὸς, τὰ πάντα πόνος καὶ λύπη.

Οὕτω καταδικασθεῖσα ὑπὸ τῆς φύσεως νὰ διάγῃ τὸν βίον τῆς ἡ γυνὴ πῶς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ὅσον καὶ ὁ ἀνὴρ εὐτυχὴς ἐν αὐτῷ; Ἐὰν ἔχῃ πολλὰ καὶ ὑψηλὰ κατὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς νὰ ἐκπληρώσῃ καθήκοντα, τοῦτο δὲν μεταβάλλει. κόρη μου, οὐδὲ μετριάξει τὰς περὶ πετείας ἅς δοκιμάζει ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆ.

Ἐὶ εἶναι δυστυχιστέρα τοῦ ἀνδρός, μὴ τὸ ἀμφισβητῆται.

Μαρία Γουλιμῆ.

Ἀθῆναι 1 Ἰουνίου 1887.

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἐπάρχουσι καὶ ἕτερα ἐλαττώματα σοβαρώτερα μὲν, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς παιδικῆς φύσεως πηγάζοντα, ἡ ὀκνηρία καὶ τὸ ὀργίλον.

Τί παράδοξον ὅτι τὸ ὀρηκτικὸν τοῦτο ὄν, τὸ ξαγδαίως φερόμενον πρὸς τὴν ζωὴν, τὸ μὴ δυνάμενον ν' ἀναπνέῃ εἰμὴ ἐν τῇ κινήσει καὶ τῷ θορύβῳ, μετὰ δυσκολίας προσηλοῖ κανονικῶς καὶ ἐνδελεχῶς τὴν νσαρὰν διάνοιαν εἰς ἀντικείμενα μὴ ἀνώτερα μὲν αὐτῆς, ἀλλὰ μηδεμίαν ἔχοντα, προφανῶς, σχέσιν πρὸς τὰς τέρψεις ἢ τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ; Τί θαυμαστόν ὅτι τὸ παιδίον ἀποστρέφεται τὴν τάξιν, τὴν ἡρεμίαν, τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν, ὅτι ἐπιζητεῖ διὰ πάντων τῶν δυνατῶν μέσων ν' ἀποφύγῃ τὸν πόνον, ὅτι ἡ φαντασία αὐτοῦ ὀνειροπολεῖ, ἐν ᾧ ἡ χεὶρ γράφει ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ ἢ οἱ ὀφθαλμοὶ βλέπουσιν ἐπὶ τοῦ βιβλίου, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐνήλικες, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, προσηλοῦνται τῇ ἐργασίᾳ μόνον διὰ τῶν σιδηρῶν πεδῶν τῆς ἀνάγκης;

Ἡ ὀργὴ εἶναι ἤττον συγγνωστέρα τῆς ὀκνηρίας, ἀλλ' ὁ ἔχων ἀληθῆ πείραν τῆς παιδικῆς ἡλικίας γινώσκει, ὅτι τὸ παιδίον, ὡς τὰ εὐρωστα δένδρα, τὰ ζωογονούμενα ὑπὸ ἀνεξαντλήτου χυμοῦ, πολλάκις προτιμᾷ νὰ θραυσθῇ μᾶλλον ἢ νὰ καμφοθῇ.

Ἀναπτύσσεται, διότι κέκτηται δύνάμιν δράσεως λίαν ἰσχυράν, πῶς δύναται δὲ νὰ προτῆ τὰ πρὸς τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ κωλύματα ἢ ἀπαξ ἀπαντῶν αὐτὰ πῶς δύναται νὰ μὴ ἐρεθισθῇ; Ποῦ θέλετε παιδίον ἀνόητον ν' ἀρυσθῇ τὴν ἀρχὴν, ὅτι ὀφείλομεν νὰ θυσιάζωμεν τὰς ὀρέξεις ἡμῶν εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὸ καθῆκον, εἰς τὴν ἀνάγκην; Ἴνα κατανοήσῃ τοῦτο, δέον νὰ λάθῃ πείραν τοῦ βίου, οὐδὲν δὲ θαυμαστόν ὅτι δὲν προσδέχεται τὴν πείραν ταύτην ἄνευ ἀντιστάσεως.

Καὶ πάλιν μὴ νομίση τις, ὅτι θεωρῶ τὴν ὀκνηρίαν καὶ τὴν ὀργὴν ὡς προσόντα ἀξιάγαστα καὶ συγγνωστά. Οὐχί! Λέγω μόνον, ὅτι εἶναι φυσικά. Πολεμήσατε λοι-

πὸν αὐτὰ, ἀγωνίσθητε κατ' αὐτῶν διὰ τῆς πειθοῦς ἢ τῆς βίας, διὰ τῆς αὐστηρότητος ἢ τῆς ἐπεικειίας, διὰ τῆς διδασκαλίας ἢ τοῦ παραδείγματος, δι' ὅλων ἐν γένει τῶν μέσων, ὧν πολυαριθμοὺς λεπτομερείας περιέχουσι τὰ περὶ ἀγωγῆς βιβλία, πλὴν μὴ νομιζήτε ὅτι ἐπράξατε τὸ πᾶν, ἂν καταπιζῆσαι τὰ ἐλαττώματα ταῦτα, ἐπετρέψατε νὰ εἰσαχθῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν παιδίων ἡ εἰσηγάγετε ὑμεῖς αὐταὶ ἕτερα πολὺ ὀλεθριώτερα, ἤττον μὲν καταφανῆ, καὶ δὴ ἐράσμιμα πολλάκις, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἀμαυροῦντα τὴν ἀθωότητα τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ δηλητηριάζοντα ἐν αὐτῇ τὴ πηγῇ τὸν ἠθικὸν βίον, προστοιμάζοντα δὲ ὄντα κίβδηλα, ἐπιτετηδευμένα, ἀνίκανα, ἀνυπόφορα ἑαυτοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις. Ἡδυνάμην νὰ καταριθμῶσω πλείστα τοιαῦτα, ὡς τὴν ματαιότητα, τὴν φιλαυτίαν, τὴν δολιότητα κτλ. Ἴδου κακίαι, ὄντως ἐπικίνδυνοι, διότι καθιστῶσιν οὐ μόνον παιδιὰ κακὰ, ἀλλὰ παρασκευάζουσιν ἀνθρώπους βδελυρούς.

Τί πλημμελέστερον τῆς ἐπιτηδεύσεως ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ; Τὸ παιδίον ἔχει φυσικὰς χάριτας, πρὸς τί αἱ πρόσκρητοι καὶ ἐπιτετηδευμένοι; Μόνον διεσθαρμένη καλλιαισθησία δύναται νὰ θαυμάζῃ τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἐξεις τοῦ κομψοῦ κόσμου παρὰ τοῖς παιδίοις. Ἡ κοινωνία βασιζέται, ὄντως, ἐπὶ συνθηκῶν, αἰτινες ἔχουσιν ἀναμφιβόλως τὸν λόγον αὐτῶν, ἀλλ' οὐδεὶς δέον νὰ θεωρῇ αὐτὰς, ὡς νόμους ἱερούς, ἐπίσης ὑποχρεωτικούς, καὶ ἴσως σεπτοτέρους τῶν ἠθικῶν νόμων. Οὐδέποτε ἡ εὐτραπέλεια πρέπει νὰ τίθηται ἐν ἀνωτέρα μοίρᾳ ἢ τὸ καθῆκον. Ἀληθῶς τὰ παιδιὰ δύνανται νὰ διαπρέπωσιν, ἐπίσης, ἐπὶ εὐκοσμίᾳ, οὐχὶ ὁμοῖα τῇ τῶν ἐνηλίκων. Παιδίον εἰλικρινὲς ἀείποτε ἔσεται διαπρεπές. Ἴδου ἡ ἠθικὴ ἀρχή. Καὶ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπιλανθάνονται οἰκτρῶς οἱ ἐθίζοντες τὰ παιδιὰ εἰς τρόπους ἀπάθδοντας τῇ ἡλικίᾳ αὐτῶν καὶ ὑποθάλλοντες τοὺς ἀκκισμοὺς καὶ τὰς ἐπιδείξεις ἢ μεταδίδοντες αὐτοῖς, ὡς ἀπολύτους ἀληθείας, γνῶμας κατὰ συνθήκην ἐπικρατούσας, ὧν πολλαὶ ἀπορριπτέαι.

Οὕτω μορφοῦνται ὄντα ἀνελεύθερα, ἄτινα ἔχουσιν, ὡς ὕψιστον ἠθικὸν νόμον τὸ «τί θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος» καὶ ἄτινα κρίνουσι τὰς δοξασίας, τὰς πράξεις, τοὺς χαρακτήρας, τὰ πάντα, οὐχὶ κατὰ τοὺς ἀναλλοιώτους νόμους τῆς ἠθικῆς, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν νεωστὶ ἐθιζομένων ἢ κατὰ τὸν τόνον τοῦ κύκλου, παρ' ᾧ φοιτῶσιν.

Περὶ τίνος ἀσχολεῖται συνήθως, ὁ κόσμος; Κρίνει καὶ συγχρίνει ἀπαύστως τὰς θέσεις καὶ τὰ πρόσωπα. Ἐκαστος σεμνύνεται ὡς ἀνώτερος τοῦτοῦ καὶ ἄχθεται βλέπων ἑαυτὸν κατώτερον ἐκείνου. Ἡ ψευδὴς αὐτὴ ἡδονὴ ἢ ὁ πικρὸς οὗτος πόνος, ἰδοὺ ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων τοῦ κομψοῦ κόσμου. Δὲν εἶναι λοιπὸν φρικῶδες νὰ ἐμπνέωμεν τοῖς παιδίοις τὰ μικρολόγια ταῦτα πάθῃ καὶ νὰ ἐθίζωμεν αὐτὰ εἰς τὸ νὰ κατακρίνωσι, νὰ φθονῶσι καὶ νὰ καταφρονῶσι;

Τὰ παιδιὰ ἀγνοοῦσι πάντα ταῦτα.

Ἡ ἡλικία αὐτῶν εἶναι ἡ ἡλικία τῆς ἰσότητος, καὶ τῆς ἀδιαφορίας. Ὅθεν μὴ γνωρίζετε αὐτοῖς πρόωρος τὰ χάσματα τὰ διαχωρίζοντα τοὺς ἀνθρώπους, ἤτοι τὴν περιουσίαν, τὴν πολυτέλειαν, τὸ γένος, τὴν κοινωνικὴν θέσιν.

Ἐν ᾧ διδάσχετε αὐτὰ, ἐπιτηδεύετε, τὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους σεβασμὸν, τηρήσατε συγχρόνως, ὅσον δυνατόν ἐπὶ μακρότερον, τὴν ἀπλοεικίαν αὐτῶν ἄγνοιαν, τὴν προφυλάττουσαν αὐτὰ ἀπὸ τῆς ἀλαζονείας καὶ τῆς ματαιότητος.

[Ἐπεταί συνέχεια]

Εἰρήνη Λαχανᾶ.

ΣΥΝΘΕΡΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς τρίτης γενήσεται ἡ ἐναρξὶς τῆς ἐνταῦθα ἐκθέσεως τῆς Ἑγυεινῆς τῶν παιδίων ὑπὸ τὴν ἐπιτιμον μὲν προεδρεῖν τῶν κ. Λοκροῦ καὶ Μεζέρ, εἰδικοῦ δὲ προέδρου τοῦ ἱατροῦ κ. Chassaing.

Ἡ ἐκθεσις αὕτη ἀναπληροῦσα παρ' ἡμῖν ἔλλειψιν ἐπισημοτάτην, μέλλουσα δὲ νὰ συντελέσῃ εἰς διάδοσιν παντὸς ἐνδιαφέροντος ζητήματος, ἀφορώντος εἰς τὴν ὑγεινὴν τῶν παιδίων, ἔτυχε παρὰ πάντων ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς. Θέλει δὲ ἐξελέγξει πάντα τὰ μέχρι σήμερον λεχθέντα καὶ γραφέντα ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος καὶ ἀναπληρώσει τὰς ἐλλείψεις τούτων.

Αἴτια τῆς ἐκτάκτου θνησιμότητος τῶν παιδίων κατὰ τὴν πρῶτην ἡλικίαν εἰσὶ τὰ ἑξῆς:

Ἐγνοια τῶν στοιχειωδῶν τῆς παιδικῆς καὶ βρεφικῆς ὑγεινῆς κανόνων.

Ἐμμονὴ εἰς τὰς προλήψεις ἐκείνας, αἰτινες εἰσιν ἐρριζωμένοι, οὕτως εἰπεῖν, ἐν ταῖς οἰκογενείαις, ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς τροφῆς, ἐνδυμασίας καὶ γενικῆς τῶν παιδίων διαίτητικῆς. Συνοδῶς τοῖς ἀνωτέρω ἡ ὑγεινὴ τῶν παιδίων ἔκθεσις ἔξει διπλοῦν σκοπὸν

«Τὴν παρὰ τῷ λαῷ διάδοσιν στοιχειωδῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, δι' ὧν καὶ μόνων διατηρεῖται καὶ προάγεται ἡ ζωὴ τῶν παιδίων.

Ἐκρίζωσιν καὶ καταπολέμησιν τῶν ἐσφαλμένων ἀρχῶν, αἰτινες ἀποπλανῶσι τὸ μητρικὸν φίλτρον καὶ πρόξενον κακοῦ ἀντὶ καλοῦ καθιστῶσι τοῦτο.

Ἐγνοῶ ἂν καὶ τις ἐκ τῶν ὑμετέρων ἱατρῶν ἀπεστάλη, ὅπως λάθῃ μέρος εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο τὸ τοιοῦτον ἐπιδικὸν εὐεργετικὸν σκοπὸν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν σκληρῶς δεκτικὴν ὡς ἐκ τῆς πλάνης εἰς ἣν, οὐ μόνον αἱ μητέρες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπιστήμονές μας αὐτοὶ οἱ ἐπιπολαιῶς σκεπτόμενοι πολλάκις περιπίπτουσι.

Ἐλένη Ῥενάν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΛΛΑΣ.—Τὸ παρελθὸν Σάββατον πλῆθος πολλὸ συνωστίζετο ἐν τῇ μικρᾷ τοῦ Ὁδείου αἰθούσῃ, ὅπως ἀκροασθῇ τῶν μουσικῶν ἀσκήσεων τῶν μαθητῶν καὶ μαθητῶν. Ὁμοιογούμενος τὸ Ὁδεῖον ἐργάζεται φιλοτιμότερα δύνανται δὲ νὰ ἐλπίσῃ ὅτι προτίκτος τοῦ χρόνου θέλουσι μορφοῦσθαι ἐν αὐτῷ καλοὶ μουσικοί, ὅπως γέλος καὶ παρ' ἡμῖν ἡ μουσικὴ, ἡ τὴν ψυχὴν διαπλάττουσα, καταστήσῃ τὸν βίον ἡμῶν ἤττον ζηρὸν καὶ ἄμουςον.

ΓΑΛΛΙΑ.—Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἀφίκετο αἰσίως εἰς Παρισίους. Ἐπισκεφθεὶς τὸν πρόεδρον τῆς Γαλλ. δημοκρατίας κ. Γρεβὺ ἀντεπεστέθη παρ' αὐτοῦ αὐθημερόν. Ἡ μετὰ Comptoir d'Escomptes περὶ δανείου σύμβασις διαλαμβάνει μετὰ ἄλλων, περὶ κατασκευῆς τριῶν μεγάλων θωρηκτῶν ἐν τῷ Forges et Chantiers de la Mediteranee.

ΑΓΓΛΙΑ.—Ἡ Ἀγγλικὴ ἀστυνομία ὑποπτέει τοὺς δυναμιστάς ὅτι ἐτοιμάζουσι σειρὰν ἐγκλημάτων κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐορτῶν τῆς πεντηκονταστήριδος τῆς βασιλείσεως

Βικτωρίας. Ἀπαντες οἱ τῆς Ἀγγλίας λιμένες ἐπιμελῶς ἐπιτηροῦνται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἥτις γνωρίζει τοὺς συνομότας.

ΣΕΡΒΙΑ.—Τὸ νέον Ἰπουργεῖον συνίσταται ἐκ βίζοπασι καὶ φιλελευθέρων πρόεδρος αὐτοῦ ὁ κ. Ρίστιτς Ἡ Σερβικὴ βουλὴ διελύθη, ὠρίσθη δὲ ἡδῆ, ὅπως αἱ ἐκλογαὶ διεξαχθῶσι κατὰ τὸν προσεχῆ Ἀύγουστον.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἐγένενο ἡ ἐναρξὶς τῶν ἐξετάσεων τοῦ μαθήματος τῆς μουσικῆς ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ Χίλλ. Αὐριον δὲ 8ην Ἰουνίου ἄρχονται καὶ αἱ τῶν μαθημάτων τοιαῦτα.

Οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν τοῦ καλοῦ τούτου ἰδρύματος, ὡς καὶ αἱ φιλόμουσοι τῆς πόλεώς μας Κυρίαὶ θέλουσιν εὐχαρίστως ἀκολουθήσει τὴν σειρὰν ὄλην τῶν ἐξετάσεων, ἐν αἷς ἡ λογία Διευθύντρια Κα Μπέσση Μάστονος εἶχε τὴν εὐφυᾶ ἰδέαν, νὰ συνδυάσῃ τὸ διδασκτικὸν καὶ ὠφέλιμον μετὰ τοῦ τερπνοῦ, ὀρίζουσα δι' ἐκάστην ἡμέραν σὺν τῇ ἐξετάσει τῶν μαθημάτων καὶ κωμωδίαν τινὰ μετ' ἀπαγγελίας ἐκλεκτῶν ποιήσεων.

Σήμερον ἐπίσης ἄρχονται καὶ αἱ ἐνιαύσιοι ἐξετάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἰδιωτικοῦ παιδευτικοῦ τοῦ κ. Β. Ν. Βουλγάρωος.

Ἡ Δεσποινὶς Ῥόζα Κλεβελάνδ, ἀδελφὴ τοῦ προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἥτις πρὸ τοῦ γάμου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἐδέχετο τοὺς διαφόρους ἀντιπροσώπους καὶ ἀντικαθίστα αὐτὸν ἀπουσιάζοντα, ἐδέχθη τὴν θέσιν ὑποδιευθυντῆρος ἐν τινι παρθεναγωγείῳ τῆς Νέας Ἰόρκης.

Ἡ Κυρία αὕτη θέλει ἐξακολουθήσει καὶ μετὰ τὰς νέας ταύτας ἀσχολίας τῆς τὸ στάδιον αὐτῆς ὡς συγγραφεῦς καὶ μυθιστοριογράφος.

Συμπεραίνομεν ἐκ τούτου ὅτι αἱ διδασκάλισσαι ἐν Ἀμερικῇ κατέχουσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀνάλογον τῷ προοριμῷ αὐτῶν θέσει, ἢν βεβαίως ὀφείλουσι νὰ κατέχωσιν εἰς πᾶσαν πόλιν ἐν ἣ ἐκτιμᾶται ἡ ἐργασία καὶ ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις.

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ. Π. Κ. Κων/πολιν. Ἡθέλωμεν εὐχαρίστως δημοσιεύσει, εἰμὴ παρόμοιον σχεδὸν εἶχε δημοσιευθῆ παρὰ τῆς αὐτοῦ συνεργάτιδος ἡμῶν Κας Μαυρογορδάτου.—Καν Η. Σύρον. Κηρόμεθα τῶν τέκνων σας ὅσον καὶ ὑμεῖς, ἀφοῦ φροντίζωμεν, ὅπως αἱ τοιοῦτου εἴδους παιδιὰ τῶν διδασκαλισσῶν μὴ φέρωσι προσκόμματα εἰς τὴν πρόδον καὶ ἠθικοποιῆσιν αὐτῶν. Προσεχῶς θέλωμεν πραγματευθῆ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐν ἐκτάσει.—Κον Ε. Ῥ. Ἀλεξάνδρειαν. Συμμορφοθητε ἀκριβῶς μετὰ γραφόμενᾶς μας. ἄλλως ἀποστολὴ διακοπῆσεται.—Κον Α. Σ. Μυτιλήνη. Ἀπορῶμεν πῶς δὲν ἐλήφθησαν φύλλα. Ζητήσατε εἰς ταχυδρομείον, διότι ἀποστέλλονται τακτικώτατα.—Καν Κ. Ο. Τερψίστην. Ἐὰν σὰς εἶναι εὐκόλον θὰ μᾶς ὑποχρεώσητε φύλλα ἀποστέλλουσα εἰς τὰς οἰκείας δευθύνσεις.—Καν Ε. Π. Πάτρας. Φύλλα ἀποστέλλονται τακτικώτατα.—Καν Μ. Φ. Αἴγιαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν ἀποστέλλουσα δέκα πέντε σώματα.—Κον Π. Δ. Λονδίον.—Ἐπερίβητε τὰς προσδοκίας μας ἡρήματα ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Γ. Κ. Σημειώσατε τὰς διευθύνσεις καθαρότερον, ἵνα μὴ ἐπιβῇ ἀταξία.—Κον Μ. Ζ. Χανία Κρήτης Ἀκατανόητον ἀποστέλλονται τακτικώτατα.—Καν Μ. Ρ. Φιλιατρά. Ἀποστέλατε τερπνόν τι.—Κον Ι. Σ. Βερβάντων. Χρήμα-

τα ἐλήφθησαν παρά τῆς εὐγενούς Κας Κ. Ὑπερευχαριστοῦμεν.—Κον Μ. Ρ. Μόσχαν. Θέλωμεν πράξει κατά τὴν ἐπιθυμίαν σας.—Καν Αἰ. Ε. Ξ. Κορωπί. Ἐδημοσιεύθη παρομοία ἀπάντησις εἰς ἄλλην ἐφημερίδα. ὥστε ἡ ἀναδημοσίευσίς εἶναι περιττή.—Καν Α. Γ. Λαμίαν. Ἀργυρὰ τοιαῦτα μόνον εἰς τὴν Ῥωσσίαν εὐρίσκονται. Εὐχαριστῶ διὰ συνδρομητὰς καὶ εὐμενεστάτην ἐπιστολήν.—Καν Κ. Σ. Βουνα ἁ' Ἐγυπτί. Ἀπεστάλησαν 40 σώματα. Καν Μ. Ν. Ράμιλιον. Αἱ εὐχαριστήσεις εἶναι λέξεις τετριμμένοι διὰ τοιαύτας ἐκδουλεύσεις, ὥστε σιωπῶ.—Καν Μ. Ν. Ὀδησσόν. Εἶναι εὐκολώτερον δ' ὑμᾶς ἢ δι' ἐμέ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐπιθύμησα τὸ μικρὸν φαντὰλ τὸ τόσον ῥωμαντικὸν ἐλήφθησαν, εὐχαριστῶ.—Καν Α. Π. Ὀδησσόν. Εἶθε πάντοτε ἀγαθὴ καὶ εὐγενὴς δι' ἐμέ.—Καν Ρ. Π. Ροστόδιον καὶ Καν Π. Μ. Γαλάζιον. Ελήφθησαν χρήματα φύλλα ἀποστέλλονται.—Καν Σ. Α. Χίον. Εὐχαριστοῦμεν, ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν μετὰ φύλλων ἐγράψαμεν πρὸς τὸν ὑποδεικνυόμενον.—Καν Κ. Ρ. Πετρούπολιν. Ἀποστείλατε εὐχαρίστως δημοσιεύσομεν.—Καν Ε. Ρ. Παρισίους. Ἐλήφθη, ἀλλὰ πολὺ σύντομον ἀποστείλατε. παρακαλοῦμεν ζητηθέντα βιβλία.—Κον Δ. Κ. Ἄργος. Ἀποδείξεις ἀπεστάλη ἐντὸς φύλλου ζητηθέν βιβλίον ἀποστέλλεται.

Βιβλία καὶ Περιοδικά.

ὑπὸ τῆς διαπρετοῦς Γαλατίας συγγραφείας καὶ φιλελληνίδος Κα Ἰουλιέττης Ἀδάμ ἐκδίδεται ἐν Παρισίοις «ἡ Νέα Ἐπιθεώρησις» Περιοδικὸν πολιτικὸν, οικονομικὸν, ἐπιστημονικὸν καὶ φιλολογικόν. Τὴν ἀξίαν τοῦ περιοδικοῦ τούτου δύναται τις εὐκόλως νὰ κρίνῃ ἐκ τε τῶν διαπρεπῶν τῆς Γαλλίας ἀνδρῶν οἵτινες γράφουσι ἐν αὐτῷ, ὡς καὶ ἐκ τῆς μεγάλης διαδόσεως καὶ κυκλοφορίας αὐτοῦ. Συνιστῶμεν θερμότερα τὸ ἄριστον τοῦτο περιοδικόν, ἐν ᾧ ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ δεξιότητα γράφεται ὑπὸ τῆς διασήμου διευθυντρίας αὐτοῦ καὶ εὐγενούς συνεργάτιδος ἡμῶν Κας Ἰουλιέττης Ἀδάμ.

Συνδρομὴ ἔτησίαι φρ. χρ. 62, ἐξάμηνος φρ. χρ. 32, τρίμηνος φρ. 17. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυρίων.»

LA NOUVELLE REVUE
23. Boulevard Poissonnière. 23. Paris.
LIVRAISON DU 1er JUIN 1897

SOMMAIRE

Un condottiere de la Mer.—Hobart Pacha. Arvede Barine.—Pie IX et la France.—Baron P. Calvet Rognat.—La Loi des Cadres de la

14

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΣΟΦΙΑ ΕΛΑΡΟΣ

Ἡ ἀσθένεια τοῦ Λουκιανοῦ διήρκεσεν οὐκ ἠμέρας, καθ' ἃς αἱ ἐλπίδες διεδέχοντο τοὺς φόβους καὶ τὰνάπαλιν.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ του κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα οὔτε ἔτρωγεν, οὔτε ἔπινε, τοσοῦτον δὲ κατέβαλε τὸ νευρικὸν αὐτῆς σύστημα τὸ αἰφνίδιον τοῦτο δυστύχημα, ὥστε καὶ ἡ ζωὴ αὐτῆς ἤρξατο ἀπειλουμένη. Ὁ ἰατρὸς ἀπήτησεν, ὅπως αὐτὴ περιορισθῇ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς· ἀλλ' ἡ μητρικὴ αὐτῆς στοργὴ ἐκώλυεν αὐτὴν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς τοῦ ἰατροῦ διαταγὰς.

Ἄλλως τε ποία σκέψις δύναται νὰ ἐμποδίσῃ μητέρα τοῦ νὰ περιποιηθῇ καὶ νοσηλεύσῃ τὸ τέκνον τῆς; Ἀξιοθαύμαστος ἰδίᾳ ὑπῆρξεν ἡ διαγωγὴ τῆς Σοφίας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τοῦ Λουκιανοῦ· νυκθημερὸν αὐτὴ ἠγρόπνιεν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ καὶ ἐὰν ὥρας τινὰς ἐκοιμᾶτο, κατεκλίνετο ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ Κα Ἐλαρος ὑπακούσασα εἰς τὰς ἐπιμόνους τοῦ ἰατροῦ παραστάσεις, ἀνεπαύθη ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ

Marine.—Contre-amiral Maudet.—Fin d'amour.Suite. M. Fr. Vilars.—Sonnet pessimiste,poesie.—Mme G. Montgomery.—Combats et Retraite des Six Mille,par le prince Georges Bibesco.—M. Francisque Sarcey.—Le mouvement Historique.—M. R.Jallifier.—Le mouvement litteraire en Russie.—M. Palperine Kaminski.—Lettressur la politique Exterieurie. Madame Juliette Adam.—Chronique Politique. M. Hector Pessard.—Les fêtes à Florence. M. Henri Montecorboli.—La Vie mondaine. Violette.—Revue financière.—Revue bibliographique.—Comme dans un miroir.—Roman traduit de l'anglais. M. F. C. Philips.

Ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τῆς ἐν Παρισίοις «Νέας Ἐπιθεωρήσεως» ἐξεδόθη φιλοκαλέστατα τετυπωμένον, «Ἡ κοινωνία τῶν Παρισίων» ἡτοιμελεῖται ἐπὶ τοῦ βίου καὶ τῶν περιπετειῶν τῆς ἀριστοκρατικῆς τῶν Παρισίων κοινωνίας ὑπὸ τοῦ κόμητος τρύγυμα ἑκδοσις ἐβδόμη. Συνιστῶμεν ταῖς ἀναγνωστῆραις ἡμῶν τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν ὀρασιότατου ἔργου.

Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως τῆς Ἐστίας περιέχον τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης, τὴν θηρεύουσαν Ἀρτέμιδα, τὸν Προμηθεά, τὴν ἐκ τῶν κυμάτων ἀναδουμένην Ἀφροδίτην, τὸν Ἀχιλλεῖα θνήσκοντα καὶ τὸν Περσέα μετὰ τῆς Ἀνδρομέδας.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ καλλιτεχνικώτατον τοῦτο ἔργον θέλει τύχει ἀναλόγου ὑποστηρίξεως παρὰ τῶν φιλομουσῶν Ἑλληνίδων Κυρίων, τῶν ἐπιθυμουσῶν καὶ παρ' ἡμῖν τὴν εὐδοκίμησιν τοιούτων ἔργων.

Συμβουλή

Ἴνα ἐξαλείψητε τὰς ἐξ ὀπωρῶν κηλίδας (λεκέδες) βρέχετε αὐτὰς μὲ ὕδωρ κατόπιν ἐπιπάσσετε δι' ὀξείας tartrique. Ἐὰν ἡ κηλὶς εἶναι ἀπὸ πᾶχος ἢ ἐλαιώδη οὐσίαν ἐπὶ μαλλίνου ἢ μεταξωτοῦ ὑφάσματος, τότε βρέχετε αὐτὴν διὰ τερεβινθίνης καὶ προστριβετε αὐτὴν καλῶς μετὰ τοῦτο καθαρίζετε διὰ καθαροῦ τεμαχίου ὑφάσματος. Καθαρίζονται ἐπίσης αἱ ἐπὶ μαλλίνων ὑφασμάτων κηλίδες δ' ἀ χολῆς βοείου.

ΠΕΛΤΕ ΒΕΡΥΚΟΚΟ

Ἀφαιρέσατε τοὺς πυρῆνας. Ρίψατε τὰ βερύκοκα ἐντὸς δοχείου ἐμπεριέχοντος ὕδωρ ὅπερ καλύπτει αὐτὰ· ρίψατε ἐπίσης καὶ ὄξυ 2-3 λεμονίων. Ἄμα βράσωσιν ὥστε νὰ λιόνωνται εὐκόλως, περάσατε ἀπὸ λεπτοῦ ὑφάσματος. Ζυγίσατε τὸ μίγμα τοῦτο καὶ ρίψατε ἴσην δόσιν ζαχαρώσεως εἰς τεμάχια· βράσατε τὸ ὅλον, ἕως οὗ χυλώσει καὶ μετὰ τοῦτο ρίψατε λεπτά τινα τεμάχια, φλοιοῦ λεμονίου καὶ θέτετε ἐντὸς ὑελίνων δοχείων.

δωματίῳ τῆς, ὅτε δὲ ἐπανήρξατο, ὅπως λάβῃ τὴν θέσιν τῆς παρὰ τῷ πάσχοντι τέκνῳ τῆς, ἤκουσεν ἐν τῷ δωματίῳ τὸν ἐξῆς μεταξὺ τοῦ πάσχοντος καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ διάλογον.

Λοιπὸν μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι; ἔλεγεν ὁ Λουκιανὸς χαμηλοφώνως.

Ναί.

Αὐριον θὰ γράψῃς πρὸς τὸν πατέρα μας.

Θὰ τῷ γράψω, ἀλλὰ τί νὰ γράψω;

Ὅτι εἶμαι βαρέως ἀσθενὴς καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ σπεύσῃ.

Διατί ἡ μήτηρ μας δὲν ἀνήγγειλε τοῦτο;

Διότι νομίζει ὅτι θὰ σωθῶ.

Σὺ δέ;

Εἶμαι βέβαιος περὶ τοῦ ἐναντίου.

Ποῖος σοὶ τὸ εἶπε;

Τὸ αἰσθάνομαι. Ἐὰν ἠσθένης σύ, Σοφία, δὲν θὰ σοὶ ἐλεγεν ἐνδόμυχός τις φωνή, ὅτι θὰ σωθῆς ἢ ὄχι;

Ἴσως.

Ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀποθάνω χωρὶς νὰ με ἴδῃ ὁ πατήρ μου.

Ναί.

(ἀκολουθεῖ).